

ὡς καὶ τὰ διάφορα εἶδη, τὸν ἐπαρακάλεσα νὰ μὲ δώσῃ ψωμίον τριῶν σολιδίων ἀξίας, ὅποιασδήποτε λογῆς. Μὲ ἔδωκε τρεῖς μεγάλους ἄρτους· ἔμεινα ἐκστατικὸς ὅτι ἔλαβα τόσον πολὺ, τοὺς ἐπῆρα μ' ὅλον τοῦτο, καί, ἐπειδὴ δὲν ἐχώρουν εἰς τὰς θήκας μου, ἐπροπάτουν μὲ τοὺς δύο ὑπὸ τὰς μασχάλας μου, τρώγων τὸν τρίτον. Εἰς τοιαύτην καταστάσιν ἐμβῆκα ἀπὸ τὴν Ὀδὸν τῆς Ἀγορᾶς εἰς τὴν Τετάρτην Ὀδὸν, καὶ ἐπέρασα ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ μου. Ἡ μελλόνυμφος κόρη, στέκουσα εἰς τὴν θύραν, μὲ παρετήρησε, καὶ ἐστοχάσθη δικαίως ἀλλόκοτον καὶ κωμικὸν τὸ φαινόμενόν μου.

Ἀποῦ ἕκαμα ἓνα γῦρον, τρώγων κατ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ περιπάτου, εὐρέθην εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, σιμὰ τοῦ πλοιαρίου μὲ τὸ ὅποιον ἦλθα. Ἐμβῆκα εἰς αὐτὸ διὰ νὰ πῶ ὀλίγον νερὸν ἀπὸ τὸν ποταμῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἤμην χορτασμένος μὲ τὸν πρῶτον ἄρτον, ἔδωκα τοὺς ἄλλους δύο εἰς τέκνον καὶ γυναῖκα, ἧτις εἶχεν ἐλθεῖν μαζῇ μας ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου, καὶ ἧτις ἐπερίμενε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξιδιὸν τῆς. Οὕτω δροσισθεῖς, ἐπανίστρεψα εἰς τὴν ὁδὸν, ἣ ὅποια τώρα ἔγμεν ἀπὸ καλοενδυμένους ἀνθρώπους, ὑπάγοντας ὅλους κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος. Τοὺς ἐσυνώδευσα, καὶ ὠδηγήθην εἰς μεγάλην ἐκκλησίαν σιμὰ τῆς ἀγορᾶς· ἕκαθισα δὲ, καί, ἀποῦ ἐθεώρησα τριγύρω μου διὰ μερικὴν ὥραν, μὴν ἀκούων τίποτε, καὶ ὦν ὑπερβολῆ νυσταγμένος ἀπὸ τὸν κόπον καὶ τὴν ἀγρυπνίαν τῆς νυκτὸς, ἔπεσα εἰς βαθὺν ὕπνον, ὅστις ἐκράτησεν ἕως οὗ διελύθη ἡ συνέλευσις· τότε δὲ εἰς ἔλαβε τὴν καλοσύνην νὰ μ' ἐξυπνίσῃ. Αὕτη λοιπὸν ἦτον ἡ πρώτη οἰκία εἰς τὴν ὅποιαν εἰσῆλθον, ἢ εἰς τὴν ὅποιαν ἐκοιμήθην, εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν.

ΦΙΛΟΔΩΡΗΜΑΤΟΣ ΕΞΗΓΗΣΙΣ.

ΠΑΣΙΓΝΩΣΤΟΝ εἶναι ὅτι τὰ φιλοδωρήματα ἦσαν τὸ πάλαι, ὡς καὶ τὴν σήμερον, συνήθη καὶ ἀναπόφευκτα εἰς τὴν Ἀνατολήν. Κάποτε δ' ἐγίνοντο μὲ σκοπὸν τινα ἰδιαίτερον, ὡς εἰς τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα· Ὅσον ὁ Δαρεῖος ἐπροχωροῦσεν εἰς τὰ μέρη τῆς Σκυθίας, τόσον ἤξανε νὰ σιτοδεία τοῦ στρατεύματός του. Ὅτε δὲ κατήντησεν εἰς ἐσχάτην ἀνάγκην, ἦλθε πρὸς αὐτὸν μηνυτὴς ἀπὸ τινος Σκύθην ἡγεμόνα, φέρων ὡς φιλοδωρήμα ἓν πουλίον, ἓνα ποντικὸν, ἓνα βατραχον, καὶ πέντε τόξα. Ὁ βασιλεὺς ἐμβῆκεν εἰς περιέργειαν νὰ μάθῃ τὸ σημαίνον ἐκεῖνο τοῦ χαρίσματος· ἀλλ' ὁ ἀπεσταλμένος ἀπεκρίθη, ὅτι εἶχε λάβειν προσταγὴν νὰ τὸ παραδώσῃ, καὶ τίποτε περισσότερον· καὶ ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὸν βασιλεῖα τῆς Περσίας νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ εὕρῃ τὸ νόημα. Κατ' ἀρχὰς ὁ Δαρεῖος ἐνόμισεν ὅτι οἱ Σκύθαι ἔστεργαν νὰ τοῦ παραδώσωσι τὴν ξηρὰν καὶ τὰ ὕδατα, ἐξεκονιζόμενα εἰς τὸν ποντικὸν καὶ τὸν βάτραχον· ὡς καὶ τὸ ἰπικὸν αὐτῶν, τοῦ ἀποίου ἢ ταχύτης παριστάνετο ἀπὸ τὸ πουλίον· καὶ

συγχρόνως ἑαυτοὺς μὲ τὰ ὄπλα, σημαίνονενα ὑπὸ τῶν τόξων. Ὁ Γωβρίας ὁμοῦς ἐξήγησε τὸ αἰνίγμα κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον· Ἐξείρετε, εἶπε πρὸς τοὺς Πέρσας, ὅτι, ἂν δὲν πετάξετε ὡς τὰ πουλία, ἂν δὲν κρυφθῆτε εἰς τὴν γῆν ὡς οἱ ποντικοί, καὶ ἂν δὲν κολυμβήσετε ὡς οἱ βάτραχοι, δὲν θέλετε ἐμπορέσειν ν' ἀποφύγετε τὰ τόξα τῶν Σκυθῶν.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΑΡΑΒΙΚΑΙ.

Ο ΜΩΡΟΣ γνωρίζεται ἀπὸ ἑξ̄ χαρακτηριστικά·— ὀργίζεται ἀναιτίως· ὀμιλεῖ ἀνωφελῶς· ἐμπιστεύεται εἰς τὸν καθένα· μεταλλάσσει εὐκόλως· ζητεῖ ὅ,τι δὲν τὸν ἀνῆκει· καὶ δὲν ἐξεύρει νὰ διακρίνῃ φίλον ἀπὸ ἐχθρὸν.

Ἡ ζωὴ συνίσταται εἰς τὴν αὐτάρκειαν, οὐχὶ δὲ εἰς τὸ περίσσευμα.

Δὲν λογίζεται τις ἀνθρώπος, ἐνόσω κυριεύεται ἀπὸ τὴν ὀργήν.

Δύο εἶναι τὰ πράγματα, διὰ μέσου τῶν ὁποίων χάγονται οἱ ἀνθρώποι,—τὰ περισσὰ κτήματα, καὶ τὰ περισσὰ λόγια.

Νέος χωρὶς μετανόησιν εἶναι ὡς οἶκος χωρὶς στέγην.

Εὐρίσκονται τρία τινὰ πράγματα, τὰ ὅποια δὲν ἀναγνωρίζονται παρὰ εἰς τρεῖς περιστασεις·—δὲν γνωρίζεται ὁ ἀνδρεὺς εἰμὴ εἰς τὸν πόλεμον· οὐδὲ ὁ φρόνιμος εἰμὴ εἰς καιρὸν ὀργῆς· καὶ ὁ φίλος εἰς τὴν δυστυχίαν.

Μία ἡμέρα τοῦ φρονίμου ἀξίζει περισσότερον ἀφ' ὅλην τὴν ζωὴν τοῦ ἄφρονος.

ΠΟΣΟΝ διαφόρως φρονοῦν ἔθνη διάφορα, περὶ τῆς ὠραιότητος τοῦ ἀνθρωπίνου σχήματος καὶ προσώπου! Ῥοδοκόκκινος ὄψις εἶναι ἀσχημοσύνη φρικτὴ ἐπὶ τοῦ παραλίου τῆς Γουίνεας· χεῖλη δὲ παχία καὶ μύτη σιμὴ λογίζονται ὠραιότατα. Εἰς τινα ἔθνη, μακρὰ ὠτία, κρεμάμενα ἔπανω εἰς τοὺς ὤμους, ἐλκύνουν θαυμασμόν. Εἰς τὴν Κίναν, γυνὴ ἔχουσα πόδας ἀρκετὰ μεγάλους, ὥστε νὰ περιπατῇ μ' ευκολίαν, θεωρεῖται ὡς ἀσχημοτατη. Τινὰ τῶν εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν ἀγρίων ἔθνων δένουν τέσσαρα σανίδια περὶ τὰς κεφαλὰς τῶν τέκνων των, καὶ οὕτω, ἐνῶ τὰ κόκκαλα εἶναι ἀκόμη τρυφερά καὶ χονδρῶδη, συνθλίβουν αὐτὰς εἰς τετράγωνον σχεδὸν μορφήν.

Ἡ ΑΔΕΛΦΙΚΗ ἀγάπη ἦτον ἀρετὴ ἕξοχος τῶν πρώτων Χριστιανῶν. Τόσον μεγαλὰ δείγματα φιλανθρωπίας ἐφαίνοντο κατ' ἐκείνους τοὺς αἰῶνας, ὥστε οἱ Ἑθνικοί, ἂν καὶ κατ' ὄλα ἐθαύμαζαν, πρὸ πάντων ὁμοῦ ἐξεπλήσσοντο, βλέποντες τὴν Χριστιανικὴν φιλαδελφίαν. Ἰδὲ πόσῃ κλίσει ἔχουν μεταξὺ των! κατήντησε παροιμιῶδες. Ἀκόμη καὶ ὅποτε διεφέροντο περὶ θρησκείας, εἶχαν ὑπομονὴν ἀμοιβαίαν, διὰ νὰ μὴ παρὰβῶσι τὸν περὶ ἀγάπης μέγαν νόμον τοῦ Χριστιανισμοῦ.